

ESCOLTEM LA VEU DEL BOSC

Era un bonic matí, els rajos de sol es filtraven per la finestra i desvetllaven aquell grupet de nois que dormien tranquil·lament, tres bons amics que de tant en tant es quedaven a casa de l'un o a casa de l'altre a dormir per parlar de les seves coses. Vivien en una ciutat no gaire gran, neta i clara gràcies a un gran bosc que l'envoltava i regalava salut a tots els seus ciutadans.

Es van llevar d'hora tot i que era dissabte i no havien d'anar a l'institut. Estaven una mica amoïnats perquè sabien que el propietari del bosc havia mort i havia deixat als seus fills tota aquella extensió immensa de verd que donava vida i color a la seva ciutat. Sabien de sobres que aquells dos germans eren uns barruts i es vendrien tot el bosc per una fortuna. Segurament seria una immobiliària d'aquelles que fa pisos a tort i a dret la que compraria els terrenys per edificar pisos i més pisos. I no anaven equivocats.

-Hem de fer alguna cosa – va dir en Jan- No pot ser que el bosc desaparegui.

-Si, però què?- continuà en Biel – això no pinta gens bé.

-No sé nois, però jo quan tinc algun problema sempre vaig a caminar pels corriols del nostre bosc i parlo amb ell. Ah i no sabeu el millor oi? Sempre m'ho resol tot.

-Què dius ara Guillem? Que parles amb el bosc? I vols que ens ho creiem?

- Vols dir que toques de peus a terra , tu?

-Doncs si. Au anem-hi i us ho demostraré. Oi que tenim un problema? Doncs que ens ajudi ell mateix. Anem a escoltar la veu del bosc.

Els tres amics van fer les motxilles, es van posar les botes i amb les bicis van arribar al peu de la muntanya que semblava que els estava esperant. Poc a poc es van anar endinsant per l'arbreda. Tot era tenyit de diferents tons verds i marrons excepte les petites flors blanques i liles que trencaven aquestes tonalitats. El sol es colava per les escletxes dels arbres i arbusts i il·luminava els diferents senders. Tot era pau i tranquil·litat. Tan sols es podia sentir el xiuxiueig dels ocells i el somriure d'un vent suau i innocent.

-És per aquí, ara tan sols cal que tanquem els ulls i pensem en el problema que tant ens preocupa. No podeu dir res, el bosc ja sap que hem vingut i que el volem ajudar. Ara esperem la seva resposta. Escolteu la veu del bosc.

Tots tres van tancar els ulls. El vent va començar a bufar cada vegada amb més força, sense aixecar pols de terra, ferm i segur va penetrar en les oïdes de cada un dels nois i els va enviar el seu missatge. Ara ja tenien la solució, ja sabien el que havien de fer per salvar el seu bosc i no calia abraonar-se contra ningú ni contra res, tan sols havien de mostrar una realitat diàfana.

De cop els nois van obrir els ulls, ahora, semblava que despertaven d'un somni ple de misteris. Es van mirar amb complicitat i sense dir res van comprendre que el bosc havia parlat amb cada un d'ells. Ho sabien. No calien les paraules.

El camí de tornada es va fer curt i silenciós. Els tres amics sabien què havien de fer i on havien d'anar. El bosc els ho havia dit.

Van deslligar les bicis i van començar a pedalar amb lleugeresa. Una brisa suau i tendra lliscava pels seus rostres i els ho mostrava tot més clar.

Havien de trobar els amos del bosc abans que fos massa tard. Havien de parlar amb ells i fer-los entendre que una decisió equivocada podria ser devastadora per a tota la ciutat.

No va ser gens difícil trobar els dos germans. Segurament la nit anterior havien sortit i ara estarien dormint a casa seva. Eren gairebé les dotze del migdia d'un dissabte clar i esperançador.

S'acabaven de llevar i estaven fent el primer cafè del dia, ben carregadet. No van tenir cap problema en rebre els tres nois. Es pensaven que eren uns periodistes interessats en els seus afers.

-Bon dia nois, no ens feu cap foto que acabem de llevar-nos. Un cafè?

-No, gràcies. Miri Senyor Bartomeus, anirem al gra. Venim a parlar del nostre bosc.

-Diràs del nostre bosc, oi?

-Bé, del bosc. És que hi ha una cosa que pensem que vostès han de saber sobre d'aquest espai verd. Resulta que té uns poders especials. Pot parlar. I si no s'ho creuen els ho demostrarem. Vostès no es poden imaginar la fama que tindrien si la gent sabés que el bosc que parla és seu? Abans de signar amb la immobiliària ho haurien de venir a veure.

-Oi tant, seria fantàstic, sortiríem a tots els diaris i revistes del món. Anem-hi ara mateix.

Els germans Bartomeus van agafar un dels seus millors cotxes i es van dirigir cap el bosc amb els tres nois. Van deixar el vehicle ben aparcat i es van endinsar pels camins més bonics i frondosos que havien vist mai. El vent acompanyava les seves passes sense fer soroll i aleshores una llum tènue il·luminà els seus rostres, fou llavors quan una brisa tendra començà a envoltar-los fent unes giragonses plenes de guspines daurades. Els dos germans van tancar els ulls i es van deixar portar per la veu del bosc que sense gaire esforç va fer-se seves aquelles dues pobres ànimes buides.

De sobte tot tornà a la seva normalitat i els dos germans i els nois van marxar per allà on havien vingut sense dir-se res, ni un sol mot.

A partir d'aquell moment la vida dels Srs Bartomeus va canviar radicalment. Sense voler-ho van esdevenir unes de les persones més famoses i importants per al nostre planeta. Es van dedicar a la conservació dels boscos i Parcs Naturals de la Terra i avui dia tothom els recorda com uns homes amables i intel·ligents que ho van donar tot per salvar la natura i per escoltar sempre la veu del bosc.

